

SYNTHESE (5.04) (G)EENHEID – Marieke (2)

Naar aanleiding van Suzannes relaas in Synthese (5.04) – Marieke werd het volgende gedicht van Luk Heyligen ontvangen.
Het spreekt voor zich.

Telkens vergeten

En telkens moeten we vergeten wat we zagen
om te kunnen zien.
En telkens moeten we vergeten wat we wisten
om te luisteren
naar dit onafzienbaar ogenblik.

Ken jij het begin van nu of 't punt waar we kunnen
zeggen : 't is voorbij?
Dit onbegonnen meesterwerk stroomt zonder dat de
oever wordt bereikt,
enkel de stroming is herkenbaar.

Telkens moeten wij herinneren wat we waren,
niet wat we zagen,
hoe wij nog niet zichtbaar, niet ziende, toch al waren
als stenen zonder
huid of een zee zonder geluid.

Telkens moeten we herinneren dat we wisten
dat we waren, nog
voor we wisten wat, iets bedachten of verbeelden
dan hervoelen we
die leegte vol kiemen van leven.

Telkens moeten we vergeten om het te kunnen
herinneren : dit
vloeibaar, onafzienbaar ogenblik.

Luk Heyligen